

WARSZAWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

DLA OBSZARU WOJEWÓDZTWA WARSZAWSKIEGO

Nr 13-14

Rok XII

TREŚĆ:

Dział urzędowy

- Poz. 58 Pismo okólne, dotyczące wydawania przez gminy tymczasowych zaświadczeń tożsamości.
- Poz. 59 Zakaz wydawania przepustek zagranicznych.
- Poz. 60 Zakaz nieprawego noszenia dystynkcji i odznak wojskowych.
- Poz. 61 Obwieszczenie Wojewody Warszawskiego w sprawie ułatwienia przysposobienia (adoptowania) małoletnich.
- Poz. 62 Zarządzenie Wojewody Warszawskiego w sprawie zwalczania zarazy stadniczej koni.
- Poz. 63 Okólnik Wojewody Warszawskiego w sprawie pokrycia zapotrzebowania na drewno opałowe.
- Poz. 64 Okólnik Urzędu Wojew. Warszawskiego, o zwalczaniu potajemnego uboju.
- Poz. 65 Okólnik Urz. Woj. Warsz. o powołaniu gminnych i powiatowych Komisji oświatowych.
- Poz. 66 Rozporządzenie wykonawcze Wojewody Warszawsk. o ruchu pieszym na drogach publicznych w gminach miejskich i wiejskich na terenie Wojew. Warsz.
- Poz. 67 Okólnik Wojewody Warszawskiego o wcieleniu inspektoratów świadczeń rzeczowych do starostw.

Dział nieurzędowy

Ogłoszenia

DZIAŁ URZĘDOWY

Poz. 58.

Wojewoda Warszawski
L. Dz. AD. OS. I. 3012/45

Pruszków, dnia 10 października 1945 r.

Wydawanie przez gminy tymczasowych zaświadczeń tożsamości.

Do

Ob. Ob. Starostów Powiatowych
w woj. Warszawskim
i Ob. Ob. Prezydentów m. Płocka
i Żyrardowa.

Podaję w załączeniu do wiadomości okólnik Ministerstwa Administracji Publicznej L. Dz. IV. 12947/45 z poleceniem wydania dalszych stosownych zarządzeń.

Równocześnie zwracam uwagę na ustęp trzeci okólnika, w którym Ministerstwo podkreśla, że do wydawania „Tymczasowych zaświadczeń tożsamości” należy upoważnić tylko poszczególne gminy, z czego wynika, że polityka wydawania zaświadczeń winna być b. wstrzemięźliwa. Wiele bowiem wrogich elementów, ukrywających swoją tożsamość, może ubiegać się o wydanie wspomnianych zaświadczeń pod jakimkolwiek pozorem posiadania dotychczasowych dowodów.

Zauważam przy tym, że druki „Tymczasowych zaświadczeń tożsamości” należy, o ile możliwości, wykonać zbiorowo, dla wszystkich gmin powiatu, które będą upoważnione do ich wydawania, a związane z tym koszty pokryją zarządy gminne z własnych funduszy.

W końcu zaznaczam, że na zasadzie art. 18 Rozp. P. R. z dn. 16.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 309) o ewidencji i kontroli ruchu ludności oraz po myśli Rozp. Min. Spraw Wewn. z dn. 29.XI.1928 r. o dowodach osobistych (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 898) za dowody osobiste (tymczasowe zaświadczenia tożsamości), należy narazie pobierać tylko 60 gr. tytułem zwrotu kosztów druku. Żadnym innym opłatom dowody osobiste, tymczasowe zaświadczenia tożsamości, jak również podania (wraz z załącznikami) o ich wydanie nie podlegają.

Opracowany w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim wzór „Tymczasowych zaświadczeń tożsamości” załącza się. Tymczasowe zaświadczenie tożsamości winno być sporządzone (drukowane) na grubym białym papierze w formacie mniejszym 9,5 cm. x 12,5 cm.

(—) Inż. ST. ZRAŁEK
p. o. Wojewoda

Ministerstwo Administracji

Publicznej

L. Dz. IV. 12947/45

Warszawa, dnia 22 września 1945 r.

Wydawanie przez gminy tymczasowych zaświadczeń tożsamości.

Do

- Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich)
- Ob. Ob. Prezydentów m. st. Warszawy i Łodzi
- Pełnomocników Okręgowych R. P. dla Ziem Odzyskanych.

Na skutek zapytań niektórych Ob. Ob. Wojewodów, jak mają ustosunkować się gminy do przewidzianego w art. 18 Rozp. Prez. R. P. z dnia 16.III.1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 309), zmienionego ustawą z dnia 15.III.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 390), obowiązku wydawania dowodów osobistych osobom w tych gminach zamieszkałym, Ministerstwo Administracji Publicznej wyjaśnia co następuje:

Wobec ruchów przesiedleńczych ludności wewnątrz kraju emigracji i reemigracji znaczniejszych odłamów mieszkańców, a także zniszczenia w wielu gminach aktów ewidencji ludności, Ministerstwo Administracji Publicznej uważa rozpoczęcie akcji wydawania wyżej wymienionych dowodów osobistych za przedwczesne, tymbardziej, że Ministerstwo nie dysponuje zapasem druków na te cele, a ewentualnie sporządzenie tych ostatnich połączone byłoby ze znacznym upływem czasu.

Jednakowoż wobec nieposiadania przez wiele osób jakichkolwiek dokumentów, mogących wykazać ich tożsamość, Ministerstwo Administracji Publicznej uważa za możliwe upoważnienie zarządów poszczególnych gmin do wydawania „Tymczasowych zaświadczeń tożsamości” osobom w tych gminach zamieszkałym.

Powyższe zaświadczenia powinny zawierać następujące dane:

1. nazwę województwa, powiatu, gminy,
2. numer wykazu gminnego wydanych „Tymczasowych zaświadczeń tożsamości”,
3. nazwisko i imię,
4. dla mężatek nazwisko panińskie,
5. datę i miejsce urodzenia,
6. zawód,
7. pod jakim adresem i od kiedy zameldowany w gminie,
8. krótki rysopis,
9. fotografię,
10. podpis posiadacza zaświadczenia,
11. datę wystawienia,
12. podpis (urzędnika),
13. pieczęć (obok podpisu),
14. pieczęć częściowo na zaświadczeniu, częściowo na fotografii.

Zaświadczenie powinno być podpisane przez przełożonego gminy lub jego zastępcę, albo też przez upoważnionego urzędnika.

Stanowisko urzędnika podpisującego powinno być uwidocznione, np. „z upoważnienia Prezydenta (Burmistrza) miasta—Kierownik Wydziału Ewidencji Ludności”.

Ponieważ wspomniane zaświadczenia mają być wydawane jedynie osobom, nie posiadającym żadnego innego dowodu osobistego, zainteresowani powinni złożyć w tym przedmiocie stosowne oświadczenie pisemne przed gminą; należy przy tym uprzedzić stronę o odpowiedzialności karnej, jaka jej grozi za fałszywe oświadczenie.

Tożsamość powinna być stwierdzona na podstawie nie budzących wątpliwości dowodów, względnie dokumentów.

O ile petent nie wykaże w sposób niewątpliwy swej tożsamości w inny sposób, stwierdzenie tożsamości przez gminę — przed wydaniem wymienionego zaświadczenia — powinno się oprzeć na zeznaniu dwóch wiarygodnych świadków, pełnoletnich mieszkańców gminy, których zeznania powinny być ujęte protokółarnie. Świadków należy uprzedzić o grożącej im odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania; protokół ten powinien być zredagowany w sposób następujący:

Protokół zeznania świadków.**Akt zeznania**

My niżej podpisani.....

1) zam.....	(dokładny adres)	(nazwisko i imię)
	(nazwa dowodu)	Nr (urząd wystawiający)
2) zam.....	(dokładny adres)	(nazwisko i imię)
legitymujący się.....	(nazwa dowodu)	Nr (urząd)
	(wystawiający)	

uprzedzeni o grożącej odpowiedzialności karnej w myśl art. 24 Rozp. Prezydenta R. P. z dnia 16.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 309) za złożenie fałszywych zeznań stwierdzamy, że:

(nazwisko i imię)

urodzony (a) dnia..... miesiąca..... roku.....

w.....
(nazwa miejscowości..... gminy..... powiatu)

(województwa)

z zawodu.....

zamieszkały (a).....

znany nam jest osobiście.

1. ....

podpis świadka

Data .....

2. ....

podpis drugiego świadka

Zeznania powyższe złożone wobec mnie.....

(imię, nazwisko i charakter służbowy urzędnika gminy)

Podpis .....

Protokół wraz z drugim egzemplarzem fotografii powinien pozostać w gminie, jako załącznik do wykazu wydanych tymczasowych zaświadczeń tożsamości, który należy założyć w każdej gminie. Ten ostatni wykaz powinien zawierać rubryki:

1. Nr wykazu,
2. Nazwisko,
3. Imię,
4. Datę urodzenia,
5. Adres,
6. Datę wystawienia zaświadczenia,
7. Wyszczególnienie dokumentów, na podstawie których wydano tymczasowe zaświadczenie o tożsamości osoby.

Dane, wpisywane do „Tymczasowego zaświadczenia tożsamości“, powinny być uzgodnione z odpowiednimi rubrykami zgłoszenia meldunkowego, znajdującego się w kartotece gminy, lub z napisem w rejestrze mieszkańców, jeżeli ten ostatni istnieje w danej gminie.

Wskazówki niniejszego okólnika w niczym nie naruszają przepisów art. 26 ustawy z dnia 6.V.1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96) oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy z dnia 26.V.1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 129).

Dla ułatwienia gminom zredagowania tekstu „Tymczasowego zaświadczenia tożsamości“ dołącza się wzór.

(—) A. KACZOCHA-JÓZEWSKI
wz. Minister

Poz. 59.

Urząd Wojewódzki Warszawski
L. Dz. AD. 2149/45

Pruszków, dnia 1 listopada 1945 r

Wydawanie przepustek zagranicznych.

Do

Ob. Ob. Starostów Powiatowych (wszystkich)
i Ob. Ob. Prezydentów m. Płocka i Żyrardowa.

Odpis okólnika Nr 57 Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 22.X.1945 roku L. Dz. IV. 13439/45 w sprawie przepustek zagranicznych przesyła się do wiadomości i wydania dalszych stosownych zarządzeń.

z a W o j e w o d ę :

(—) Mgr Z. GARLICKI

p.o. Naczelnik Wydziału Administracyjnego

MINISTER
ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

L. Dz. IV. 13439/45

Warszawa, dnia 22 października 1945 r.

Do

Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich)
Pełnomocników Okręgowych R. P.
dla Ziem Odzyskanych

Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Ministerstwo Administracji Publicznej zostało powiadomione o wypadkach zgłaszania się do poselstwa Rzeczypospolitej Polskiej w Pradze obywateli polskich, przybyłych do Czechosłowacji na podstawie przepustek, wydanych przez polskie władze administracji ogólnej (urzędy wojewódzkie, starostwa, gminy,

organa Milicji Obywatelskiej, a nawet Polski Czerwony Krzyż).

Zważywszy, że przepustki takie, wydane bez jakiejkolwiek podstawy prawnej, narażają obywateli, korzystających z nich, na wszelkie trudności, płynące z nielegalnego pobytu i stwarzają niepotrzebny zamęt w okresie intensywnej akcji repatriacyjnej, polecam:

1. wydanie podległym władzom i instytucjom odpowiednich zarządzeń, zakazujących wydawania przepustek, uprawniających do przekraczania granic Państwa Polskiego;

2. czuwanie nad ścisłym przestrzeganiem tych zarządzeń.

Równocześnie nadmieniam, iż powyższy zakaz nie dotyczy przepustek, wydawanych na podstawie umowy, zawartej między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką w sprawie ułatwień w małym ruchu granicznym z dnia 30.V.1925 r. (Dz. U. R. P. poz. 263 ex 1926 r., p. Rozp. Wyk. Ministra Spraw Wewn. z dnia 27.VI.1927 r. Dz. U. R. P. poz. 720), tudzież Konwencji Turystycznej, podpisanej dnia 30.V.1925 r. pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką (Dz. U. R. P. poz. 333 i 334 ex 1926), — zezwalającej na wydawanie przepustek (jednorazowych, stałych, gospodarczych, turystycznych), upoważniających mieszkańców oznaczonych gmin i osad, leżących w pasie granicznym po obu stronach granicy polsko-czechosłowackiej do przekroczenia granicy w myśl cyt. przepisów.

Minister:

(—) Dr Wł. Kiernik

Poz. 60.

WOJEWODA WARSZAWSKI

L. Dz. AD. A. 3031/45

Pruszków, dnia 13 października 1945 r.

Zakaz nieprawego noszenia dystynkcji i odznak wojskowych.

Do

Ob. Ob. Starostów Powiatowych
(wszystkich)

i Ob. Ob. Prezydentów m. Płocka
i Żyrardowa.

W związku z zarządzeniem Ob. Prezesa Rady Ministrów z dnia 29.VIII.1945 r. w sprawie zakazu nieprawego noszenia dystynkcji i odznak wojskowych, proszę Ob. Starostę:

1. o polecenie wywieszenia w widocznych miejscach odpisów wzmiankowanego wyżej zarządzenia w Urzędzie Starostwa, w urzędach gminnych miejskich i wiejskich oraz w miejscowych komendach M. O.,

2. o zakazanie wszystkim podległym funkcjonariuszom, nie będącym w czynnej służbie wojskowej, noszenia dystynkcji i odznak wojskowych pod rygorem odpowiedzialności dyscyplinarnej niezależnie od ukarania w trybie administracyjnym (art. 26 prawa o wykroczeniach — kara aresztu do 1 miesiąca lub grzywna do 1.000 zł (Dz. Ust. R. P. Nr 60, poz. 572 - 1932 r.).

Jednocześnie Urząd Wojewódzki nadmieniam, że w ciągu kilkunastu dni nadesłane zostaną do Starostw Powiatowych drukowane egzemplarze powyższego zarządzenia w celu rozpłakatowania na ulicach i placach poszczególnych miast i gmin danego powiatu.

Wojewoda:

(—) Inż. St. ZRAŁEK

Poz. 61.

WOJEWODA WARSZAWSKI

L. AD. OS. III/2070/45

Pruszków, dnia 10 października 1945 r.

**Ułatwienie przysposobienia
małoletnich.**

OBWIESZCZENIE

Wojewody Warszawskiego
z dnia 10 października 1945 r.
w sprawie ułatwienia przysposobienia
(adoptowania) małoletnich.

Na mocy § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 91), wydanego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz Ministrem Administracji Publicznej o wyznaczeniu organu opieki społecznej, powołanego do wyrażenia w imieniu dziecka nieznanymi rodziców lub dziecka opuszczonego, zgody na przysposobienie w trybie ustawy z dnia 13 lipca 1939 r., podaję do wiadomości powszechnej najistotniejszą treść ustawy z dnia 13 lipca 1939 r. o ułatwieniu przysposobienia małoletnich (Dz. U. R. P. Nr 63/39 r. poz. 416).

Zgodnie z tą ustawą można przysposobić (adoptować, usynowić) małoletniego tylko do ukończenia 7 lat. Małoletniego do lat 12 można przysposobić tylko wtedy, jeśli przysposabiającyłożył na jego utrzymanie i wychowanie conajmniej przez trzy lata. Małoletni, na którego utrzymanie i wychowanie przysposabiającyłożył conajmniej przez trzy lata przed wejściem w życie ustawy, może być przysposobiony bez względu na wiek (art. 3).

Przysposobić mogą małoletniego małżonkowie, liczący nie mniej niż 35 lat, którzy zawarli związek małżeński najmniej przed 5 laty, i nie mają dzieci ślubnych.

Sąd właściwy do zatwierdzenia umowy przysposobienia może udzielić zezwolenia na przysposobienie małoletniego przez osobę samotną, mającą co najmniej 35 lat oraz przez małżonków, którzy zawarli związek małżeński wcześniej, niż przed pięciu laty, jeśli zachodzą wyjątkowo ważne powody przysposobienia, w szczególności, jeśli małżonkowie nie mogą mieć własnych dzieci. W każdym razie przysposabiający powinien być starszy od przysposobionego o 15 lat (art. 2).

Małoletni wyznania rzymsko-katolickiego może być przysposobiony przez osobę należącą do tego wyznania, albo przez małżonków, z których przynajmniej jedno należy do tego wyznania (art. 4).

Postępowanie w przedmiocie przysposobienia poprzedza umowa o przysposobieniu, która może być zawarta bądź przed Notariuszem, bądź przed Sądem miejsca zamieszkania przysposabiającego (art. 7).

W imieniu małoletniego zawiera umowę przysposobienia jego przedstawiciel ustawowy. Jeżeli małoletni ukończył 14 lat, potrzebne jest także jego oświadczenie. W imieniu dziecka, którego rodzice są nieznani i nie zostali ujawnieni w ciągu lat dwóch od daty znalezienia dziecka, albo dziecka opuszczonego, któremu rodzice nie zapewniają utrzymania w ciągu lat 3 i które korzysta z opieki społecznej, zgodę na przysposobienie wyraża opiekun społeczny, ustanowiony zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiekunach społecznych i o komisjach opieki społecznej (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 267), a w braku takiego opiekuna do wyrażenia zgody na przysposobienie powołana jest osoba, delegowana przez zarząd gminy (miejski) art. 5.

Sąd Okręgowy, właściwy do zatwierdzenia umowy przysposobienia, zatwierdza umowę na wniosek jednej ze stron po rozważeniu, czy zachodzą ustawowe warunki przysposobienia, czy przysposobienie jest korzystne dla przysposobionego, a w szczególności, czy przysposabiający daje rękojmię należytego wychowania dziecka (art. 8).

Sąd Okręgowy rozpoznaje wniosek o zatwierdzeniu przysposobienia według przepisów ogólnych po wezwaniu przysposobionego, jeśli ukończył lat 14, jego przedstawiciela ustawowego, przysposabiających, rodziców przysposobionego, jeśli są znani oraz opiekuna społecznego, jeśli rodzice dziecka są nieznani oraz dziecka opuszczonego, które korzysta z opieki społecznej (art. 9).

Postępowanie sądowe jest wolne od opłat sądowych (art. 10).

Stosunek przysposobienia można rozwiązać zgodnie, przy czym stosuje się odpowiednie przepisy o zawarciu umowy przysposobienia i jej zatwierdzeniu.

Zarówno przysposabiający, jak i przysposobiony mogą żądać w drodze powództwa rozwiązania stosunku przysposobienia z wyjątkowo ważnych powodów (art. 11).

Ustawa z dnia 13 lipca 1939 r. o ułatwieniu przysposobienia małoletnich weszła w życie w dniu 19 lipca 1939 r.

Wojewoda:

wz. (—) Inż. St. ZRAŁEK

Poz. 62.

WOJEWODA WARSZAWSKI

L. Wet. Z. I. 386/45

Pruszków, dnia 13 października 1945 r.

**W sprawie zwalczania
zarazy stadniczej koni.**

Do

Ob. Ob. Starostów Powiatowych
w Województwie Warszawskim

W związku ze stwierdzeniem zarazy stadniczej koni na terenie powiatu Gostynińskiego i Płońskiego oraz niebezpieczeństwem dalszego jej rozszerzania się, na podstawie art. art. 2, 26, 60, 61 Rozp. P. R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 roku o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionej ustawą z dnia 23 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229) i ustawą z dnia 16.IV.1938. r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245), oraz Rozp. Min. Rol. z dnia 9.I.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) zmienionej Rozp. Min. Rol. i Reform Roln. z dnia 15.XI.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 7/33, poz. 45), zarządzam:

I. W powiatach zapowietrzonych i zagrożonych zarazą stadniczą koni:

1. Przeprowadzenie przez powiatowych lekarzy weterynaryjnych badania wszystkich kłaczy i ogierów w miejscowościach, zapowietrzonych i zagrożonych.

Dodatknie i wątpliwe wyniki badań winny być poparte serologicznym badaniem krwi.

2. Oznakowanie wszystkich koni dotkniętych zarazą stadniczą pod nadzorem powiatowych lekarzy weterynaryjnych.

3. Wytrzebienie ogierów:

a) u których urzędowo stwierdzono zarazę stadniczą,

b) co do których udowodniono, że od nich zaraziły się kłacze,

c) które stanowiły kłacze chore na zarazę stadniczą.

Wytrzebienie takich ogierów może być dokonane tylko przez pow. lek. wet.

4. Uzależnić stanowanie koni w miejscowościach zapowietrzonych i zagrożonych od dostarczenia przez posiadacza zwierzęcia urzędowego świadectwa lekarsko-weterynaryjnego, stwierdzającego, że konie zostały zbadane w kierunku zarazy stadniczej i uznane za niepodjęrzane. Świadectwo takie ma

ważność na okres 8 dni i musi być przechowywane łącznie z rejestrem stanowienia.

5. Powiatowi lekarze wet. ujmą w ewidencję wszystkie ogiery, znajdujące się w miejscowościach zapowietrzonych i zagrożonych na terenie powiatu i nakazą właścicielom ogierów prowadzenie rejestrów stanowienia klaczy. Pow. Lek. Wet. przy okazji odbywania podróży służbowych do miejscowości, w której znajdują się ogiery, będą przeprowadzać ich badanie i wynik każdorazowo odnotowywać w rejestrze stanowienia.
6. Koni dotkniętych zarazą stadniczą i podejrzanych o zarażenie się nie wolno dopuszczać do stanowienia.
7. Ob. ob. Starostowie zakazą oprowadzania ogierów po okolicy celem stanowienia.

II. Na obszarze całego Województwa:

1. Pow. Lek. Wet. Ref. lek. wet. P. U. Z. i Lekarze wet. samorządowi pouczają ludność, mającą styczność z końmi o objawach zarazy stadniczej i obowiązku meldowania zgodnie z art. 20 w/w Rozp. P. R. P.
2. Natychmiastowe wprowadzenie nadzoru lekarsko-weterynaryjnego nad targami, jarmarkami i wszelkimi spędami koni.

III. Winni przekroczeń niniejszego zarządzenia, podlegają karom w trybie postępowania administracyjnego, przewidzianym w art. 98 Rozp. P. R. P. z dnia 27.VIII.1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673).

Wojewoda:

(—) Inż. Śt. ZRAŁEK

Poz. 63.

Wojewoda Warszawski

Nr B. D. D. I. 1209/45

Pruszków, dn. 12 października 1945 r.

Sprawa pokrycia zapotrzebowania na drewno opałowe.

Do
Obywateli Starostów Powiatowych w Województwie Warszawskim oraz Prezydentów miast Płocka i Żyrardowa.

Ministerstwo Administracji Publicznej przy piśmie z dn. 22 IX 45 r. L. I. O. 13881/45 nadesłało okólnik Ministerstwa Leśnictwa z dnia 29.VIII.45 r. Zn. k. spr. Ek. 604/8/45.

Z uwagi na zbliżający się okres zimowy Ministerstwo Leśnictwa podaje do wiadomości ogólną sytuację na odcinku możliwości pokrycia zapotrzebowania na drewno opałowe.

Obszar lasów polskich z 8,5 milj. ha przed wojną spadł na 6 milj. ha obecnie, co teoretycznie oznacza 20% lesistości i stanowi dolną granicę samowystarczalności gospodarczej kraju w dziedzinie zapotrzebowania w materiały drzewne w warunkach normalnych.

Wspomniane 6 milj. ha lasu obejmuje ok. 5 milj. ha lasów państwowych i ok. 1 milj. ha lasów prywatnych i samorządowych.

Obszar lasów państwowych, wskutek rabunkowej gospodarki okupanta w ciągu przeszło 5-ciu lat, a więc wskutek bezplanowych masowych wyrębów (wyrabano ca 130 milj. m.3 drewna) i braku planowego zalesienia, a jednocześnie wskutek dalszej dewastacji, prowadzonej przez nieuświadomioną ludność miejscową, — przedstawia obecnie znacznie zmniejszoną wartość gospodarczą. Faktyczna powierzchnia lasów państwowych wynosi obecnie 4 milj. ha.

Lasy prywatne i komunalne zostały dotknięte również skutkami rabunkowej gospodarki okupanta, a ponadto z uwagi na dużą dewastację, prowadzoną przez właścicieli oraz ograniczenie tych kompleksów do 25 ha, przedstawiają znikomą wartość gospodarczą.

Z wyżej przytoczonych względów należy stwierdzić, że ogólny stan lasów polskich przedstawia się wręcz katastrofalnie tak, że, biorąc praktycznie, zalesienie wynosi u nas tylko 15 — 17%, co jest znacznie poniżej dolnej granicy samowystarczalności gospodarczej w normalnych warunkach.

Ogólne zapotrzebowanie na drewno wzrosło natomiast w znacznym stopniu w porównaniu do stosunków przedwojennych. Nowe potrzeby powojenne, jak akcja odbudowy spalonych i zniszczonych miast, wsi i osiedli, odbudowa i uruchomienie zakładów przemysłowych, odbudowa i konserwacja środków komunikacyjnych oraz zwiększone zapotrzebowanie na drewno ze strony wojsk sojuszników i Wojska Polskiego, domagają się niezwłocznego pokrycia.

Dla zadośćuczynienia tym potrzebom surowiec drzewny musi być maksymalnie wykorzystany; część drewna opałowego klasyfikuje się jako papierówka, wzgl. kopalniaki, nawet odpady muszą być wykorzystane, wskutek czego masa drewna opałowego ulegnie coraz większemu ograniczeniu.

Drewno przestaje być materiałem opałowym, gdyż drewna tego w Polsce brak.

Reasumując powyższe, Ministerstwo Leśnictwa podkreśla, że wobec ważniejszych potrzeb kraju na odcinkach przemysłu odbudowy, komunikacji oraz zapotrzebowań wojska, — zużycie drewna na opał zostanie ograniczone wyłącznie do ilości potrzebnych jako:

a) materiał na podpałkę,

b) materiał opałowy w tych gminach i powiatach, gdzie dostawa węgla ze względów technicznych jest niemożliwa.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Leśnictwa prosi wszystkie resorty, a w szczególności Ministerstwo Administracji Publicznej, o uwzględnienie tego stanu rzeczy przy opracowywaniu planów pokrycia ogólnego

nych zapotrzebowań ludności i instytucyj w materiały opałowe w związku z nadchodzącym okresem zimowym, oraz o poczynienie odpowiednich kroków, celem uzyskania potrzebnej na zimę ilości węgla.

Powyższe podaje Ob. Starostom do wiadomości i przestrzegania wytycznych Ministerstwa Leśnictwa przy ustalaniu wysokości zapotrzebowań na drewno opałowe dla ludności i instytucyj w związku z nadchodzącą zimą, oraz poczynienie odpowiednich starań celem uzyskania potrzebnej ilości węgla na zimę.

(--) Inż. ST. ZRAŁEK
p. o. Wojewoda

Poz. 64.

Urząd Wojewódzki Warszawski
L. Dz. AD. A. II-2101/45

Pruszków, dnia 22 października 1945 r.

Zwalczanie potajemnego uboju.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych
(wszystkich)
oraz Ob. Ob. Prezydentów m.
Płocka i Żyrardowa.

Celem zapobieżenia nadmiernemu ubojowi zwierząt rzeźnych i dla ratowania pozostałego po okresie wojennym pogłowia zwierzęcego, koniecznym jest prowadzenie jak najbardziej energicznej walki z ubojem potajemnym.

W związku z powyższym Urząd Wojewódzki stosownie do zarządzenia Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 10.X.1945 r. L. IV.13677/45 poleca Ob. Ob. Starostom wydać odpowiednie zarządzenia podwładnym organom (lekarze wet., Gmina, Milicja Obywatelska), zmierzające do zaostreżenia ścigania i orzecznictwa karno-administracyjnego w tych sprawach. W szczególności należy: 1. stosować w wypadkach, przewidzianych w art. 32 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr 60-1933 r., poz. 454) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 1 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 132) w jaknajszerszym zakresie, zwłaszcza zaś w sprawach o potajemny ubój, konfiskatę mięsa (art. 33 rozp.); 2. wymierzać — w ramach przepisów art. 32 rozporządzenia — karę, dostosowaną do obecnych warunków gospodarczych i sytuacji materialnej sprawcy.

Odnośne sprawozdanie nadesła Ob. Ob. Starostowie (Prezydenci) do tutejszego Urzędu.

Za Wojewodę:

(—) mgr. Z. GARLICKI

p. o. Naczelnik Wydziału Administracyjnego.

Poz. 65.

Urząd Wojewódzki Warszawski
Wydział Samorządu
Nr S. IV.-6/7/45

Pruszków, dnia 5 listopada 1945 r.

Powołanie gminnych i powiatowych komisij oświatowych.

Do
Ob. Ob. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów m. Płocka i Żyrardowa.

Na skutek zarządzenia Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 9.X.1945 r. Nr III. S. 12770/45, Urząd Wojewódzki zawiadamia, że Minister Oświaty okólnikiem Nr 40 z dnia 11 sierpnia br., Nr P-642-45 N wezwał Kuratorów Okręgów Szkolnych, by w możliwie krótkim czasie spowodowali przy współudziale samorządu terytorialnego ukonstytuowanie się komisij oświatowych, gminnych (w gminach wiejskich i miejskich) i powiatowych, według zasad, wskazanych w ustawie z dnia 23 lutego 1939 r. o zespoleniu samorządu szkolnego z samorządem terytorialnym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 93).

Wymieniona ustawa nie mogła być z przyczyn siły wyższej dotąd wykonana. Minister Oświaty uznał jednak za konieczne, — nie czekając na ukazanie się zapowiadzianych w art. 16 przepisów wykonawczych, — powołanie do życia gminnych i powiatowych komisij oświatowych, z kompetencjami, określonymi w art. 3 i 6 cyt. ustawy. W myśl art. 3 ust. 1 w skład gminnej komisji oświatowej wchodzi, jako członkowie:

1. przełożony gminy, jako przewodniczący komisji,
2. trzech członków wybranych przez Gminną Radę Narodową,
3. dwóch nauczycieli publicznych szkół powszechnych, delegowanych przez inspektora szkolnego,
4. dyrektor, względnie kierownik, szkoły średniej i ogólnokształcącej, zawodowej lub doksztalczącej, jeżeli taka szkoła na terenie gminy istnieje,
5. inne osoby, powołane przez komisję, nie więcej jednak niż dwie.

W skład zaś powiatowej komisji oświatowej wchodzi, jako członkowie:

1. przewodniczący Wydziału Powiatowego, jako przewodniczący komisji;
2. trzech członków, wybranych przez Powiatową Radę Narodową spośród lub z poza jej grona;
3. dwóch nauczycieli publicznych szkół powszechnych, delegowanych przez inspektora szkolnego;
4. dyrektor, względnie kierownik, szkoły średniej ogólnokształcącej, zawodowej lub doksztalczącej, delegowany przez kuratora szkolnego;

5. osoby, powołane przez komisję — nie więcej jednak niż dwie. Komisje gminne i powiatowe wybierają ze swego grona sekretarza. Poza tym w posiedzeniach komisji mogą brać udział z głosem doradczym:

- a) w komisji gminnej — inspektor szkolny lub jego zastępca oraz delegat powiatowej komisji oświatowej, z prawem zabierania głosu poza kolejną mówców; prócz tego na zaproszenie przewodniczącego komisji — przedstawiciele prawnie uznanych wyznań, lekarze szkolni, kierownicy szkół, przewodniczący komitetów szkolnych i inne osoby,
- b) w komisji powiatowej — inspektor szkolny lub jego zastępca, z prawem zabierania głosu poza kolejną mówców, instruktor oświaty pozaszkolnej; prócz tego na zaproszenie przewodniczącego komisji — przedstawiciele prawnie uznanych wyznań, lekarze szkolni, lekarz powiatowy, architekt powiatowy, przewodniczący gminnych komisji oświatowych i inne osoby.

Wymienione komisje w podanym wyżej składzie osobowym, funkcjonować będą według zasad ustalonych powołaną ustawą, dopóki inne przepisy nie postanowią inaczej.

Na przełożonych gmin miejskich i wiejskich oraz przewodniczących wydziałów powiatowych, jako przewodniczących komisji oświatowych z urzędu, należy włożyć obowiązek niezwłocznego podjęcia prac nad ukonstytuowaniem się tych komisji przy współdziałaniu z właściwymi inspektorami szkolnymi.

Zwracając uwagę na wymieniony wyżej okólnik Nr 40 Ministerstwa Oświaty, Urząd Wojewódzki prosi Ob. Ob. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast o wydanie zarządzeń, mających na celu jak najrychlejsze powołanie gminnych i powiatowych komisji oświatowych przez poszczególne związki samorządowe.

za Wojewodę:
(—) K. GAWROŃSKI
*Naczelnik Wydziału.

Poz. 66.

Urząd Wojewódzki Warszawski
L. Dz. AD. A. 2143/45

Rozporządzenie wykonawcze Wojewody Warszawskiego

z dnia 31 października 1945 r.

o ruchu pieszym na drogach publicznych w gminach miejskich i wiejskich na terenie Województwa Warszawskiego.

Na podstawie § 3 Rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewn. z dnia 26.VI. 1924 r., regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61 poz. 611

— 1924 r.) oraz w myśl postanowień art. 108 ust. 1 pkt. b) Rozp. Prezydenta R. P. z dnia 19.I.1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80 poz. 555 — 1936 r.), zarządzam co następuje:

§ 1.

Przepisy ogólne.

- a) Ruch pieszy wzdłuż dróg publicznych odbywać się winien tylko na specjalnych ścieżkach, lub chodnikach a w braku tychże, jak najbliżej krawędzi drogi i jak najdalej od środka jezdni.
- b) Ruch pieszy chodnikami odbywa się w zasadzie dwukierunkowo po prawej stronie w stosunku do kierunku ruchu; wyjątkiem od zasady ruchu dwukierunkowego jest ruch jednokierunkowy na odcinkach wyraźnie określonych przez właściwe władze administracji ogólnej (z reguły na mostach).
- c) Mijanie się przechodniów, idących w przeciwnych kierunkach, powinno odbywać się w prawo, idących w tym samym kierunku, mijający wprzód obchodzi mijanego z lewej strony.
- d) Ruch pieszy na placach publicznych winien odbywać się wyłącznie chodnikami, okrążającymi dany plac oraz przejściami specjalnie na ten cel wyznaczonymi, według zasad, określonych w punktach powyższych.
- e) Osoby, niosące przedmioty o dużych rozmiarach, nie powinny korzystać z chodników o dużym nasileniu ruchu.
- f) Zabrania się grupowania na chodnikach, a w szczególności na skrzyżowaniach ulic, przed wejściami do instytucji państwowych, samorządowych, użyteczności publicznej itp., jeżeli przez to sprawność ruchu doznałaby ograniczenia.
- g) Osoby zatrzymujące się na chodniku, winny zejść jak najbliżej krawędzi.
- h) Na odcinkach o wzmożonym ruchu pieszym, należy unikać prowadzenia wózków dzieciennych, wózków z chorymi itp.

§ 2.

Przechodzenie ulic.

- a) Przechodzenie ulic może odbywać się tylko w punktach, w tym celu wyznaczonych oraz w zasadzie na skrzyżowaniach ulic pod kątem prostym; przed przejściem przechodzeń winien zaobserwować najpierw lewą stronę jezdni, a następnie prawą, celem sprawdzenia — czy przejście jest wolne.
- b) W punktach, gdzie do regulowania ruchu przeznaczeni są funkcjonariusze M. O., należy ściśle stosować się do sygnałów, względnie znaków przez nich podawanych; sygnałem świetlnym, zamykającym ruch — jest światło czerwone, a znakiem — podniesienie ręki.

§ 3.

Różne.

- a) Handel uliczny odbywać się może tylko w miejscach do tego wyznaczonych i w zakresie dozwołonym odnośnymi przepisami; w żadnym wypadku wykonywanie handlu ulicznego nie może ograniczać ruchu i zakłócać spokoju publicznego.
- b) Zabawy dzieci na chodnikach, drogach i placach publicznych oraz pozostawianie dzieci bez nadzoru w tych miejscach jest zabronione.
- c) Urządzanie ślizgawek, jeżdżenie na nartach i łyżwach w miejscach, wyszczególnionych w powyższym punkcie, jest niedopuszczalne.

§ 4.

Postanowienia karne.

- a) Przekroczenia niniejszego rozporządzenia podlegają ukaraniu w drodze administracyjnej na podstawie art. 21 Ustawy z dnia 7.X.1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89 poz. 656 — 1921 r. i Nr 18 poz. 151 — 1928 r.) grzywną do tysiąca złotych lub karą aresztu do sześciu tygodni, albo obu tym karom łącznie.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Warszawskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda:

(—) Inż. ST. ZRAŁEK

Poz. 67.

WOJEWODA WARSZAWSKI

L. dz. Org. II/322/45

Pruszków, dnia 19 listopada 1945 r.

Wcielenie inspektoratów świadczeń rzeczowych do Starostw.

Do

Ob. Ob. Starostów Powiatowych w Województwie Warszawskim.

W ślad za zarządzeniami ustnymi wydanymi Ob. Ob. Starostom podaję, że zarządzeniem Ministrów Administracji Publicznej i Aproprowizacji i Handlu, wydanym w dniu 25.IX. 1945 r. na podstawie art. 64, 68 i 124 Rozporządzenia Prezydenta R.P. z dnia 19.I.1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 555 ex 1936 r.), znosi się powiatowe inspektoraty świadczeń rzeczowych, ustanowione zarządzeniem Ministra Aproprowizacji i Handlu z dnia 29 maja 1945 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

Zakres działania powiatowych inspektoratów świadczeń rzeczowych przejmą referaty świadczeń rzeczowych, które tworzą się przy Starostwach.

Dotychczasowi inspektorzy świadczeń rzeczowych obejmą kierownictwo referatów, personel zaś inspektoratów, za wyjątkiem poborców, wchodzi w skład referatów świadczeń rzeczowych Starostw.

Referaty świadczeń rzeczowych Starostw podlegają służbowo staroście, który odpowiedzialny jest za zbiór świadczeń rzeczowych na terenie powiatu — wobec wojewody oraz Ministra Aproprowizacji i Handlu według ogólnych zasad. Referaty świadczeń rzeczowych utrzymują zasadniczo strukturę i podział dotychczasowych inspektoratów.

Gminne referaty świadczeń rzeczowych podlegają służbowo wójtowi, który odpowiedzialny jest za zbiór świadczeń na rzecz gminy — wobec starosty. W skład ich wchodzi poborcy inspektoratów świadczeń rzeczowych.

Wszędzie tam, gdzie w zarządzeniu Ministra Aproprowizacji i Handlu z dnia 29 maja 1945 r. (Dz. Ust. Min. Apr. i Handlu Nr 4, poz. 18) użyto nazwy: powiatowy inspektorat świadczeń rzeczowych, należy rozumieć referat świadczeń rzeczowych Starostwa.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą wsteczną od 15 września 1945 r.

Z chwilą przejęcia przez Starostwa, pracownicy referatów świadczeń stają się pracownikami Starostwa (płatnymi z budżetu Ministerstwa Aproprowizacji i Handlu).

Sprawy osobowe pracowników referat załatwia w normalnej drodze służbowej za pośrednictwem Starosty.

Nadmieniam, że zgodnie z § 8 zarządzenia Ministra Aproprowizacji i Handlu z dnia 29 maja 1945 r. (Dz. Ust. Min. Apr. i Handlu Nr 4, poz. 18), referat świadczeń rzeczowych winien liczyć następującą ilość pracowników:

1. Kierownik referatu VII grupy uposażenia,
2. zastępca, który może być jeden z referentów VII grupy,
3. 3 referenci VIII grupy,
4. 2 statystycy IX grupy,
5. sekretarze IX grupy,
6. maszynistka IX grupy,
7. kontrolerzy gminni (1 osoba na od 3 do 6 gmin) VIII grupa.

Referaty gminne:

1. referent IX grupy,
2. statystyk IX grupy,
3. poborcy (1 osoba na 3 — 6 gromad) IX grupy.

Wszystkim tym pracownikom należy wystawić zaświadczenia tymczasowe, przewidziane dla pozostałych pracowników starostwa i jednocześnie wycofać zaświadczenia, wystawione przez U. W. W. Wycofane zaświadczenia należy zwrócić niezwłocznie Urzędowi Wojewódzkiemu Warszawskiemu do Wydziału Ogólnego.

Ponieważ Oddział Osobowy nie posiada akt osobowych tych pracowników, z wyjątkiem ankiet i po jednej fotografii, wszyscy pracownicy referatu muszą przez Starostwo nadesłać odpisy dokumentów, wymaganych ustawą o państwowej służbie cywilnej do VIII grupy w jednym egzemplarzu, grupy VI i VII w dwóch egzemplarzach, (dla przesłania do biura personalnego Min. Apr. i Handlu). W szczególności nadesłać należy: 2 życiorysy, odpis metryki urodzenia lub karty rozpoznawczej, albo polskiego dowodu osobistego, poświadczenie obywatelstwa, pismo stwierdzające stosunek do służby wojskowej, zaświadczenie szkolne (ostateczne), zaświadczenie z prac poprzednich, referencje 2 osób na piśmie,

względnie opinię związku zawodowego. W wypadku braku któregokolwiek z dokumentów i wobec niemożności odtworzenia go, należy złożyć oświadczenie własne, potwierdzone przez 2 świadków. Przestrzec przytym należy o odpowiedzialności karnej za niezgodne z prawdą oświadczenie (art. 23 prawa o wykroczeniach). Ponadto stwierdzić, należy, czy pracownik ma jakiś dekret, wystawiony przez władze, względnie, czy zawarta została z nim umowa służbowa.

Termin sprawozdania o wykonaniu powyższego odnotowano na dzień 10.XII. br.

Wojewoda:
(—) Inż. St. ZRAŁEK

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Zagubiono dowód tożsamości na konia, wałacha-karego bez odmian, wydany przez

Zarząd Gminy Borkowo na nazwisko **Wiśniewskiego Ignacego**, zam. Sułucin Towarzystwo, gm. Borkowo, pow. Sierpc.

Zagubiono kartę przemiałową, kwit z odstawionego kontyngentu zboża na 75 kg i dowód osobisty na imię i nazwisko **Dubełkę Antoniego**, mieszkańca wsi Gościszka, gminy Zielona, powiatu mławskiego. Dowody te unieważnia się.

Tłoczono z polecenia Wojewody Warszawskiego

Zgłoszenia na prenumeratę i ogłoszenia przyjmuje się w Administracji „Warszawskiego Dziennika Wojewódzkiego” w Urzędzie Wojewódzkim w Pruszkowie, ul. Kraszewskiego 27 codziennie — oprócz niedziel i świąt — w godzinach, od 11-ej do 13-ej.

Cena prenumeraty: Zł 50,— kwartalnie; cena jednego egzemplarza Zł 10,—; Cena ogłoszeń: cała strona Zł 800,—; 1/2 strony 500 zł., wiersz milimetrowy Zł 3,— drobne ogłoszenia Zł 4,— za wyraz.